

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 26 : De Andromeda](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 26 : De Andromeda

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[123\] : De Andromeda](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VIII

[Mythologie, Paris, 1627 - VIII, 27 : D'Andromede](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VIII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VIII, 26 : D'Andromede](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice [Équipe Mythologia](#)

Mentions légales

- Fiche : [Projet Mythologia](#) (CRIMEL, URCA ; IUF) ; [projet EMAN](#), Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : [Münchener DigitalisierungsZentrum](#) (MDZ).

Présentation du document

Publication [Francfort, André Wechel, 1581](#)

Exemplaire [Regensburg \(Allemagne\), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307](#)

Formatin-8

langue(s) [Latin](#)

Paginationp. 940-942

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Andromède](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

voluptatum non tam facile capiant. est enim otium si non parens, at certe alumnus omnis libidinis, omnisque insolentiae. Atque tot de Penelope, nunc de Andromeda dicamus.

De Andromeda.

CAP. XIV.

ANDROMEDAE exemplum demonstravit, quam calamitosum sit esse affinem contemnentium Dei observantiam, quam celeberrimam fecit vitae periculum, in quod incidit non sua, sed matris temeritate sceminae arrogatissima, quae sese vel Deabus ipsis pulchritudine praestare ausa est profiteri. non enim modo periculosum est ac difficultatum plenum esse cōiunctos affinitate cum illis qui Dei cultum & iustitiam parit faciunt, verum etiam calamitosum plerumque Dei cōtempторibus esse amicos. Dicitur Andromeda fuisse Cephei Aethiopi regis & Cassiopes filia, virgo sanè egregia, & omnibus animi atque corporis dotibus ornatissima, ac digna quae è melioribus parentibus nata esset. ferunt enim Cassiopem adeo forma corporis praestitisse, qua caeteras omnes mulieres anteciret, ut ausa sit vel ipsam Junonem in contentionem & certamen de pulchritudine prouocare. Iuno tantam huiusce mulieris temeritatem agrè ferens, cum prius illi patefecisset omnem humanam praestantiam pulchritudinis eximiam esse turpitudinem, si cum rebus diuinis conferatur, dicitur rogasse Neptunum ut eius reginae temeritatem reprimeret, suamque iniuriam vinceretur, at Silenus Chius in fabulosis historijs non cum Iunone illam cōtendisse inquit, sed cum nymphis Nereidibus. Neptunus igitur illa mulieris arrogantia commotus dictus est in Cephei & Cassiopes regionem cete tantae magnitudinis, tamque formidabile monstrum immisisse, ut omnes agros devastaret, & aedificia funditus demoliretur, à qua peste neque ciuitates quidem erant satis munitae, cum illas etiam vastitate corporis & ingenti mole opprimeret ac prosterneret. tanta calamitate percussus animoque consternatus Cepheus oraculum consuluit, sciscitatusque est qua de causa id tantum malorum ac difficultatum eueniret, & quo pacto tanto periculo liberari posset. responsum post facta sacrificia de more consulentium tulit, non prius cessaturam illam calamitatem, quam Cassiopes arrogantia excitasset, quam unicam filiam quam habebat, Andromedam, illi monstro marino vorandam exposuisset, quod

quod factum est ad Ioppen. Cepheus illo responso accepto apud urbem Æthiopiæ Ioppen vocatam filiam Andromedam ferreis vinculis ligatam exposuit. accidit per illud tempus ut Perseus cum Medusæ capite illac iter faceret, qui virginis innocentis misertus eam soluit, atque in eodem loco unâ cum Andromeda cete expectavit, ut scripsit Aristides & Libanius, atque aduentantis monstri partem in saxum conuertit ostenso capite Gorgonis, partem ipse ferro obtruncavit. Perseus deinde sic liberatam Andromedam insigni virtute uxorem cepit, atque in Seriphum secum aspottauit. Fuerunt etiam qui dixerint Perseum ex illa filiam Persen nominatam suscepisse, quam apud auum Cepheum reliquerit. Nam ubi Perseus sensit tibi insidias parari à Phineo Cephei fratre, qui arbitraretur se habiturum uxorem Andromedam si Perseum obtruncasset, Perseus fecit ut Phineus etiam viso Medusæ capite continuo in saxum verteretur: deinde Argos cum Andromeda & Danae matre profectus ibi ad extremum usque vitæ suæ diem habitauit. Hæc sunt quæ de Andromeda memorizæ prodita sunt ab antiquis, nunc cur ita ficta fuerint perquiramus.

¶ Si quis diligenter perpendat quæ scripta sunt à nobis in hac ipsa narratione de Andromeda, nihil aliud inueniet in illis contineri, nisi antiquorum adhortationem ad pietatem & ad animi moderationem amplexandam. Nam cum Dei præclara munera nesciret æquo animo ferre Calliope, ausa est vel cum Deab. bonorum omnium autoribus contendere, & sese vel illis propter ea bona anteferre, quæ bona per illorum liberalitatem & magnificentiam acceperat. Sed tantam hominum dementiam vel arrogantiam non impune patitur Deus iustus iudex omnium scelerum, cui sordida sunt omnia mortalia vel clarissima, si careant bonitate & iustitia, audeantque cum diuinis conferri. Sic igitur ubi formam corporis Iuno Calliopeæ eripuisset, immisit etiam illam calamitatem in regionem Ægyptiorum siue Æthiopum. Et quamuis pœna sceleratorum coniunctos aliquando vexet pro flagitijs, tamen non patitur Deus viros bonos perire, quos vexari sinit, cum semper sit innocentiz in periculis positæ defensor. Inde fabulati sunt Andromedam in summo capitis periculo positam propter maternam temeritatem tandem Deorum immortalium beneficio Perseum illuc diuertentium non solum fuisse liberatam,

sed etiam ad maiorem felicitatem protiectam, cum calamitatem patienter tolerasset, non potuit ager Æthiopum, populiq; subditi vitare monstri deuastationem, quo cæso ad pristinam felicitatem redierunt, quia cum peccauerint reges aduersus Dei cultum, non modò ipsi, sed etiam populi ac subditæ illis nationes eiusdem impietatis vel asseclæ vel fautores vnà cum ipsis regibus diuinitus afflictantur: cum etiam semper Deus iustissimas causas habeat animaduersionis propter infinita propè multorum peccata, nam nullum scelus relinquitur impunitum, quod ab ipso autore per pœnitentiam non punitum fuerit. Nam vel extere nationes impulsu Dei in iniustos reges insurgunt, vel populi aduersus iniquos magistratus, vel alius magistratus in alium; cum Deo commercium sit cum sola iustitia, quæ sola etiam est anima ciuitatum, firmumque vinculum rerum publicarum ac regnorum omnium. Neque debet quisquam hanc tantam, tam admirabilem fabularum varietatem antiquarum frustra excogitatum fuisse ab antiquis existimare, vel in manus ad posteros transmissam, quoniam quæ insulsè prodeunt, breuissimam vitam sortiuntur: at quæ sapienter prodita sunt, illa non facillè vi temporis infringuntur aut debilitantur. inde effectum est vt fabulæ quæ ad corrigendos informandosq; mores hominum sunt confictæ, ad hanc vsque ætatem nostram penetrarint sine controversia, cum reliquæ philosophandi rationes propter ciuiles discordias, siue digladiantium inter se philosophantium contentiones sint explosæ, vel certe frequentes mutationes acceperint.

NATA